RIDICAREA NIVELULUI VALORIC ÎN TOATE DISCIPLINELE — NECESITATE PRIMORDIALĂ A SPORTULUI NOSTRU DE PERFORMANȚĂ

„În viitor, pe sportivii noștri îi așteaptă confruntări internaționale deosebit de importante, între care și Jocurile Olimpice ce vor avea loc peste un an, în 1976. Aceasta obligă la desfășurarea, de pe acum, a unor pregătiri temeinice, pe baza unor norme științific fundamentate, la nivelul performanțelor mondiale, încît să ne prezentăm la aceste întreceri cu un număr cît mai mare de sportivi valoroși în tot mai multe ramuri sportive, care să obțină rezultate dintre cele mai bune, să ocupe cît mai multe poziții fruntașe. Mișcarea noastră sportivă și slujitorii ei trebuie să-și facă un titlu de onoare din a contribui, prin succesele pe care le obțin în confruntările internaționale, la păstrarea și sporirea înaltului prestigiu de care România socialistă se bucură pe plan mondial ca rezultat al realizărilor pe care le obține dezvoltarea internă, al politicii consecvente de pace și colaborare pe care o promovează".

NICOLAE CEAUȘESCU
(din Mesajul adresat participanților la Conferința pe țară a mișcării sportive)

COMPETIȚIILE ATLETICE DE MASĂ — SĂ CAPETE FINALITATE!

Ori de cîte ori se face o apreciere la adresa atletismului, nu se uită a se aminti că doar unele probe, din totalul celor peste 30 oficiale, dețin o valoare corespunzătoare pe plan intern și mai ales pe plan internațional. Este o realitate evidentă de ani și ani. De fapt, atletismul nostru este competitiv pe plan mondial prin rezultatele unor atleți care, în ansamblul general, devin adevărate cazuri de excepție. Așa au fost Ioan Moina, Iolanda Balaș, Lia Manoliu, Zoltan Vamoș, Mihaela Peneș, Viorica Viscopoleanu, Ilie Savel, Ileana Silai și în ultima vreme Argentina Menis, Virginia Ioan, Valeria Ștefănescu, Carol Corbu, Mariana Suman și încă alții.

De mai multă vreme se pune în mod foarte serios problema ridicării nivelului valorii generale a atletismului nostru. Eforturile întreprinse în această direcție au dat unele rezultate mulțumitoare (mai ales în cazul alergărilor de semifond și fond), dar realizările înfăptuite sînt încă departe de cerințele care se pun în fața acestui sport al sporturilor. Atletismul nostru, în ansamblul său, a progresat în mod evident în ultimii ani, dar la o analiză mai profundă se constată lesne că de la o probă la alta sau chiar în cadrul aceleiași probe există decalaje valorice supărătoare. Avem evidente slăbiciuni la sprint, la greutate, la sulițâ, probe aflate cu mult sub nivelul actual de dezvoltare pe plan european și mondial. Nu stăm prea bine nici la alte probe în care rezultatele atleților noștri sînt destul de puțin competitive.

Problema pe care o abordăm astăzi nu este nouă. Cauzele care o generează sînt multiple. După părerea noastră totul pornește de la insuficienta activitate a antrenorilor, a profesorilor de educație fizică (mai ales a lor !), a instructorilor sportivi, de la faptul că ei nu au în preocupări o selecție continuă, exigentă și riguroasă.

Școlile sportive, secțiile din cluburi și asociații nu desfășoară încă o muncă în profunzime, o activitate de perspectivă. De fapt, în marile unități sportive, în secțiile de atletism ar trebui să existe grupe complete de copii, de juniori III, II și I, de seniori. La noi, cu extrem de puține excepții, aceste „trepte" de vîrstă, de instruire, de performanță, aproape că nici nu există. Este vorba deci de o piramidă fără bază !

Se organizează de mai multă vreme tot felul de competiții — mai ales crosuri — cu caracter de masă. Din păcate aceste ample acțiuni se dovedesc fără finalitate pentru atletism, din moment ce extrem de puțini dintre tinerii participanți rămîn devotați acestui sport și nu se încolonează în nici una dintre formațiunile organizatorice ale atletismului, pentru a se putea pregăti corespunzător performanței.

Federația de atletism, pe linia **Mesajului tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU adresat participanților la Conferința pe țară a mișcării sportive**, a trecut la unele măsuri concrete privind dezvoltarea acestui sport în perspectivă imediată și mai îndepărtată. Pentru realizarea integrală a acestor măsuri este nevoie însă, înainte de orice, ca toți cei care lucrează în atletism sau au contingențe cu el, să-și strîngă rîndurile, să pună umărul la treabă, luptînd cu fermitate împotriva formalismului și a chiulului, străduindu-se neîncetat pentru aplicarea noului în procesul de instruire și educație, dovedindu-se mai receptivi, mai sensibili, mai exigenți față de propria activitate și cea a colectivului, mai conștienți de responsabilitățile ce le-o incumbă profesiunea de antrenor-educator !

Romeo VILARA

REVITALIZAREA VOLEIULUI TREBUIE SĂ PORNEASCĂ DE LA EȘALONUL JUNIORILOR

Nu a trecut decît o lună de cînd, la Conferința pe țară a mișcării sportive, voleiul era trecut în rîndul disciplinelor rămase în urmă din cauza deficiențelor în conducerea, orientarea și organizarea activității, nedepistării căilor eficiente pentru stimularea dezvoltării, nevalorificării tuturor cadrelor tehnice și neintronării unui climat de responsabilitate în rîndul cadrelor tehnice și al sportivilor. Firește, o atare apreciere la adresa unui sport care și-a văzut de multe ori reprezentanții urcînd pe podiumul de onoare la campionate mondiale și europene, în cupele continentale nu a fost măgulitoare pentru nici unul din slujitorii săi actuali. Dar, din păcate, catalogarea sus-numită exprima o realitate ai cărei germeni au încolțit cu vreo 7—8 ani în urmă.

În fața acestor numeroase neajunsuri, federația caută să întreprindă acțiuni care să ducă la eliminarea lipsurilor și la statornicirea unui climat de exigență față de activitatea sportivilor și tehnicienilor. Urmărirea modului în care se face pregătirea la cluburi, consfătuirile cu antrenorii pe marginea învățămintelor oferite de C.M. din toamna trecută și a imperativelor ce derivă din ele pentru voleiul nostru, aplicarea normelor de control pentru sportivii tuturor eșaloanelor etc., sînt cîteva din măsurile recente care au și fost traduse în fapt.

Dar, după opinia noastră, readucerea acestei ramuri în rîndul celor care fac față sportului românesc necesită un complex de măsuri care să vizeze îndeosebi reașezarea pe temeiuri noi a activității cu juniorii. Și anume : abordarea performanței de la vîrste mai mici, 9—12 ani, implinindu-se astfel și o inițiație exprimată clar în Mesajul adresat de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, Conferinței pe țară a mișcării sportive, *acela al lărgirii bazei de masă a unor ramuri deficitare la acest capitol ; înființarea unui număr mai mare de clase speciale de volei pe lîngă școli și chiar a unor licee de volei (cîștigătoarea „Cupei cupelor" la volei fete, tînăra echipă Traktor Schwerin este produsul unei astfel de unități) ; organizarea pe plan local a unor competiții oficiale de juniori ; acordarea unei atenții sporite învățării corecte a procedeelor tehnice și tactice și exersării lor în condiții variabile de joc ș.a.m.d. În concluzie, atenția tuturor factorilor trebuie îndreptată cu precădere spre schimbul de mîine al voleiului nostru.*

Aurelian BREBEANU

RESURSELE CAIACULUI ȘI CANOEI...

Sportul caiacului și canoei se numără de multă vreme între disciplinele cu care, pe bună dreptate, ne putem mîndri. Într-adevăr, nu a existat competiție majoră în ultimele două decenii — Jocuri Olimpice, campionate mondiale și continentale — la care canoiștii și caiaciștii noștri să nu se fi aflat printre protagoniști. Truda și pasiunea cîtorva generații de sportivi și tehnicieni au ridicat România între forțele de prima mînă în lumea caiacului și canoei.

Se spune — și viața sportivă a confirmat în nenumărate ocazii afirmația — că lupta pentru menținerea unei poziții cucerite este mai grea decît ascensiunea spre vîrful ierarhiei. Responsabilitățile, pretențiile, așteptările sînt, totodată, mai mari, tocmai pentru că posibilitățile cunoscute și probate în repetate rînduri sînt mari. Așa este și cazul caiacului și canoei, unde succesele, pe lîngă mîndria și satisfacțiile firești, creează obligații pentru competițiile viitoare. În primul rînd, desigur, pentru Jocurile Olimpice de la Montreal.

Rezultatele ultimei ediții a campionatelor mondiale, desfășurate toamna trecută în Mexic, au reconfirmat poziția noastră fruntașă în sportul padelei și pagaei, ne-au arătat că s-a muncit bine. Îi cunoaștem pe caiaciști și canoiști, exemple de hărnicie și dîrzenie în pregătire, știm că nu se vor culca pe laurii cuceriți. Nu este intenția noastră de a da sfaturi din afară — la urma urmei, oriunde treaba merge bine se poate spune că este loc pentru și mai bine — dar sîntem încredințați că în acest sport se poate face încă mai mult. Începînd de la activitatea de selecție, de la depistarea elementelor dotate corespunzător pentru caiac-canoe, prin sporirea numărului de ore afectat pregătirii, prin îmbunătățirea calitativă a procesului de instruire, prin creșterea contribuției celorlalte secții din țară (în afară de Dinamo, Steaua și Sport Club Tulcea), printr-o mai mare dăruire, caiacul și canoea românească își pot cîștiga noi galoane în arena internațională. O atenție deosebită trebuie acordată probelor olimpice — în special celor de 1 000 m, unde rezultatele sînt sub nivelul celor de 500 m.

Desigur, federația noastră, tehnicienii cunosc bine toate aceste probleme. Iar caiacul și canoea românească și-au dovedit de fiecare dată resursele...

VI. MORARU

Un deziderat al baschetului: RIDICAREA ȘTACHETEI CALITĂȚII

Fără îndoială, reprezentativa masculină de baschet a țării noastre are, anul acesta, o misiune deosebit de dificilă. În condițiile ridicării valorii acestui joc sportiv la un nivel tot mai înalt, echipa României are ca prim obiectiv revenirea în grupa A a campionatului european (din care a retrogradat în 1973) și, în caz de realizare a lui, clasarea pe unul din primele șase locuri ale ierarhiei continentale. Pentru îndeplinirea țelului federația (prin colegiile și comisiile sale) a luat o serie de măsuri, printre care condensarea perioadei de desfășurare a Diviziei A (în scopul de a permite lotului antrenat de **Mihai Nedef** și **Dumitru Colibaba-Evuleț** să participe la stagii de pregătire și să susțină teste, cum au fost meciurile cu Olanda și cu R. D. Germană, cum vor fi partidele din cadrul „Marelui premiu al orașului Sofia" și „Cupei F. R. Baschet"), efectuarea de către componenții reprezentativei a antrenamentelor în cursul săptămînii, chiar în plină disputare a campionatului republican, obiectivizarea selecției prin folosirea înregistrărilor făcute asupra fiecărui jucător în parte și pe echipe, a elementelor de bază ale baschetului (precizia aruncărilor la coș, numărul recuperărilor, greșelile de tehnică etc), înregistrarea unor antrenamente și partide de verificare pe video-magnetofon, trimiterea de observatori la competițiile la care iau parte adversarele directe ale echipei României (la Cracovia, unde participă Olanda și R. F. Germania, principale pretendente — alături de formația țării noastre — la calificarea în grupa A a C.E.) ș. a.

Eforturile depuse pentru a se asigura baschetbaliștilor români condiții optime de pregătire în vederea campionatului european sînt evidente și ele oglindesc străduințele actuale ale federației de a ridica din mediocritate acest joc sportiv mult apreciat pe plan internațional. Rămîne ca toți componenții lotului să fie conștienți de străduințele ce se depun pentru a li se crea șanse în C.E. care va avea loc în luna mai, în R. F. Germania, să nu precupețească nici un efort în pregătire, să dăruiască totul echipei naționale. După mulți ani de mediocritate a venit timpul ca și baschetul să pășească alături de celelalte discipline care contribuie la gloria sportivă a României. Și, în acest sens, campionatul european trebuie să însemne un prim pas !

D. STĂNCULESCU

PREGĂTIREA LA TOATE PROCEDEELE TEHNICE — O NECESITATE A ANTRENAMENTULUI MODERN LA ÎNOT

Una din explicațiile performanțelor înalte realizate în ultimul deceniu de marii campioni și recordmani ai înotului constă în pregătirea lor multilaterală. Kornelia Ender *sau* Ulrike Tauber *(R. D. Germană) înoată la fel de repede în procedeele craul, delfin și spate,* Mark Spitz, Gary Hall *sau* Tim Shaw *(S.U.A.) s-au impus, fiecare, în cîte două și trei procedee tehnice, ca și maghiarul* Andras Hargitay, *care deține actualmente 9 din cele 12 recorduri individuale ale țării sale.*

Din păcate, la acest capitol, înotătorii români continuă să fie serios deficitari. Avem și noi cîțiva sportivi (Anca Groza, D. Wetterneck) care parcurg distanțele de 100 m sau 200 m ale mai multor procedee, obținînd cifre mulțumitoare ; rareori i-am văzut însă în ultima vreme participînd — așa cum fac înotătorii de valoare — în concursuri oficiale, și la probe care nu constituie specialitatea lor.

Carențele își au originea încă din timpul procesului de învățare a înotului. În general, inițierea la noi în țară se face în procedeul bras, în timp ce specialiștii din țări cu tradiție în acest sport susțin învățarea craulului mai întîi, procedeu care odată însușit permite o mai lesne inițiere în celelalte stiluri. Aceasta pe de o parte ; pe de alta, observăm că cei mai mulți tineri înotători — ne referim la cei din categoriile de vîrstă de 7—8 ani și 9—10 ani — participă în concursuri (distanțe de 50 m și 100 m) la o probă, cel mult două și ștafete, deși nimeni nu le îngrădește alegerea unui program mai larg.

Specialiștii preconizează, și în vorbe cei mai mulți dintre antrenorii noștri recunosc eficacitatea acestei teorii, că după inițiere, copilul trebuie să deprindă și celelalte procedee, el urmînd să se antreneze regulat, pînă la 11—12 ani, în fiecare stil. Abia după această vîrstă se impune specializarea și numai la acei înotători care se disting în mod special la un procedeu sau altul. Cum se petrec lucrurile în secțiile noastre ?

La început, antrenorii se străduiesc să pună în aplicare această teorie, dar după foarte scurt timp ei renunță, unii din comoditate, alții din lipsă de răbdare și astfel se face că la concursurile noastre oficiale întîlnim foarte mulți copii înscriși la probele unui singur procedeu, iar la cele de mixt, de regulă, un număr infim de participanți.

Ca o primă măsură în rezolvarea acestei grave deficiențe, federația de specialitate a inițiat un concurs republican, gen pentation, în care fiecare concurent, indiferent de categoria de vîrstă, a înotat cîte o probă de 200 m în fiecare procedeu și o cursă de 200 m mixt. Desigur, asemenea întreceri organizate cît mai des, și nu numai la nivel republican, ar constitui un impuls pentru specialiști în pregătirea multilaterală a tinerilor înotători. Credem însă că măsuri mult mai energice, la nivel de secții, și un control mai riguros din partea organelor calificate se impun în mod neîntîrziat.

Adrian VASILIU

PREA PUȚINI BOXERI DE VALOARE CERTĂ

Boxul românesc a obținut de-a lungul anilor o serie de frumoase succese în marile competiții internaționale. La primul campionat mondial, disputat anul trecut în capitala Cubei trei dintre pugiliștii români au urcat pe podiumul medaliaților, **Simion Cuțov** și **Alec Năstac** clasîndu-se pe locul secund în ierarhia mondială, iar **Constantin Gruiescu** pe locul 3. Sînt, desigur, rezultate care probează valoarea boxerilor români în disputa cu cei mai buni pugiliști amatori din lume. Dar, competiția mondială de la Havana și ultima ediție a Jocurilor Olimpice au scos în evidență saltul valoric realizat de boxul dintr-o serie de țări din America Latină și din Africa, în rîndul cărora considerăm că este suficient să amintim Cuba, Venezuela, Uganda, Nigeria.

Firește, aceste noi forțe apărute în arena mondială fac ca accesul sportivilor noștri spre vîrful piramidei valorice să fie mult mai dificil decît înainte. În aceste condiții, forul nostru de specialitate este obligat să găsească noi soluții de creștere a nivelului valoric al pugiliștilor fruntași, pentru lărgirea bazei de selecție a sportului de performanță, de îmbunătățire a procesului instructiv-educativ la nivelul secțiilor din întreaga țară.

Analizînd succint componența lotului nostru olimpic se desprinde concluzia că boxul românesc dispune de reprezentanți valoroși la unele categorii de greutate, capabili de performanțe viitoare, dar în același timp, sînt multe categorii deficitare, ai căror titulari nu pot aspira la succese în confruntarea cu elita boxului mondial. **Constantin Gruiescu** (muscă), **Gabriel Pometcu** (pană), **Simion Cuțov** (semiușoară), **Cănstrat Cuțov** (ușoară) și **Alec Năstac** (mijlocie) sînt singurii noștri reprezentanți care au arătat o formă constant bună în marile întreceri internaționale. Luînd în considerație vîrsta lui Gruiescu, constatăm că, la această oră, ne putem bizui numai pe patru boxeri care ar putea aspira la medalii la viitoarea ediție a Jocurilor Olimpice. Există, desigur, mulți alți tineri capabili să realizeze salturi valorice care să-i situeze în rîndul elitei mondiale, **Mircea Simon** și **Costică Dafinoiu** (semigrea), **Gheorghe Ciochină** (pană), **Alexandru Turei** (semimuscă) sînt numai cîțiva dintre tinerii talentați care pot deveni boxeri de valoare internațională. Firește, acesta este un deziderat ce poate fi împlinit numai cu multă, foarte multă muncă. Dar mai sînt și categorii la care se constată o penurie de elemente capabile să facă față cu succes în marile concursuri internaționale : **cocoș, semimijlocie, mijlocie mică, grea.** Către acestea trebuie să se îndrepte mai mult atenția specialiștilor noștri, a tuturor antrenorilor din țară. Numai astfel pugilismul din România își poate păstra poziția fruntașă cucerită în arena internațională. Și, posibilități există !

Mihai TRANCA